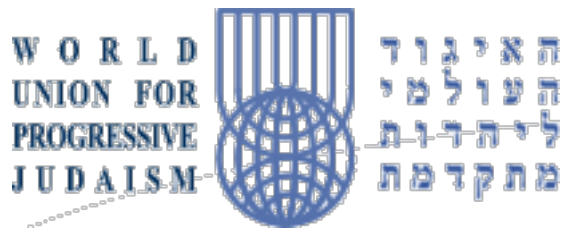

5776

Torah from Around the World

Eén munt in een fles maakt een rinkelend geluid; een fles vol met munten maakt geen geluid; de geleerde die de zoon is van een geleerde is dus bescheiden; de geleerde die de zoon is van een am ha'aretz (een ongeletterde) schettert zijn kennis in het rond. (Bab.M. 85b)

Omdat het Liberale Jodendom geen achtste dag Pesach houdt (in navolging van Israël) loopt de behandeling van de sidrot de komende weken uit de pas met de volgorde zoals de orthodoxie die hanteert.

Sjabbat 18 juni 2016 / 12 siewan 5776, Behaälotcha, Bemidbar 8:1 – 11:16
Tanach, blz. 282 - 291
Haftara: Tehilliem/Psalm 78:1 - 35
Tanach: blz. 1328 - 1330

Commentaar: Alicia Jo Rabins is schrijfster, musicus, Tora-docente. Haar band, Girls in Trouble, verwerkt verhalen over vrouwen in de Tora tot indie-folksongs. Ze woont in New York.

Vertaler: Benjamin Cohen

[Het Engelse origineel.](#)

Zelfs God heeft 'slechte ouderschapsdagen'

Laatst las ik iets prachtigs in een boek over Boeddhisme en ouderschap: „Vergankelijkheid, het feit dat alle dingen veranderen, kan de beste vriend van een moeder zijn.” (Het boek heet *Boeddhisme voor moeders*, en is geschreven door Sarah Naphtali. Ik beveel het van harte aan vanwege de combinatie van spirituele wijsheid en grappig Australisch taalgebruik). Het is zo verdraaid waar. Ongeacht hoe werkelijk dingen op ieder moment zijn - alles verandert. En er is niets dat deze waarheid beter tot je doet doordringen dan de eerste periode van het ouderschap.

Herinnert u zich nog hoe oneindig langzaam de dagen van de nieuwgeborene leken? (Dat is waar de zo treffend genaamde podcast 'Longest Shortest Time' (www.longestshortesttime.com) zijn naam aan ontleent. Als je hem niet kent, zoek hem op!.

Maar nu dat die dagen voorbij zijn begrijp ik waarom voorbijgangers op straat mijn baby zagen en meewarig glimlachend zeiden: „Het gaat zo snel.” Op dat moment wilde ik ze een mep verkopen, want niks gaat snel als je maar vier uur slaap hebt gehad. Maar achteraf kan ik niet geloven dat mijn kleine meisje voor altijd weg is, vervangen door een lopende, pratende, grappenmakende peuter.

Vergankelijkheid is niet alleen voor peuters: ook ik ben altijd aan het veranderen. Met één verschil: ik verzet me ertegen. Ik probeer vast te houden wie ik eerder was, zelfs als dat onmogelijk is, zelfs als ik eronder lijd. Maar Sylvie, twee jaar oud, is een meesteres van verandering. Ze groeit steeds tot nieuwe versies van haarzelf en ze laat wie ze was zonder enige bedenking los. Haar zien opgroeien is een les in vergankelijkheid.

Een andere les is de constant verschuivende emotie van een twee-jarige, dat wil zeggen: als het me lukt niet verstrikt te raken in het té serieus nemen van haar gevoelens. Het ene moment zegt ze me dat ik haar schatje ben en complimenteert ze mij met mijn oorbellen, en het volgende zit ze in een volledige woede-aanval omdat ze haar sokken niet wil aantrekken (en dan weer wel) (en dan: „GEEN sokken!").

Voor Sylvie is de enige bestaande realiteit de emotie ze op het moment zelf heeft. Maar ik kan, als buitenstaander, zien dat die niet beklijft. Als ik de eerste verleiding tot frustratie kan weerstaan, kan ik zien dat haar dramatische gevoelens over sokken ook een beetje grappig zijn. En dat geeft mij net een miniem perspectief op mijn eigen gemoedstoestand, meningen en oordelen. Die voelen beslist echt, maar ik moet toegeven: ze gaan voorbij... en sommige zijn misschien zelfs een beetje grappig.

In de Toralezing van deze week, Behaälotecha, hebben zowel God als Mosjé wat ik een 'slecht ouderschap'-dag zou noemen. De Israëlieten zijn ontsnapt aan de slavernij, maar de lol is er af. Ze zijn moe van het zwerven door de woestijn en klagen dat zij het heerlijke vlees dat ze in Egypte gewend waren te eten, missen. Mosjé kan, als een gestresste ouder, uiteindelijk niet meer tegen het gejammer en klaagt bij God dat hij liever dood gaat dan leiding geven aan deze mensen. En hoe gaat God hiermee om? Hij laat het kwartels regenen uit de lucht, om vervolgens een plaag te sturen die dood en verderf zaait onder de Israëlieten die ervoor kiezen die te eten.

Dit is geen aangenaam verhaal. Het is zelfs precies het soort verhaal dat mensen doet denken dat God een wraakzuchtige man in de hemel is met een witte baard. Maar als ik het lees in mijn hoedanigheid van moeder, denk ik: Wie ben ik om te oordelen? Ik heb ook mijn 'belabberde ouderschap'-dagen gehad.

In de Tora voltrekken verhalen zich op mythische schaal, dus een slechte dag betekent een kwartelregen uit de lucht en een dodelijke plaag. In het echte leven geven we (hoop ik) expressie aan onze ouderlijke frustratie op meer aardse manieren. Maar het is nogal eenvoudig voor mij om verstrikt te raken in een moeilijk moment en de waarheid van vergankelijkheid te vergeten. Tenslotte is het makkelijk om te ontploffen als het er op lijkt dat een woedeaanval, een zware dag, of een moeilijke fase eeuwig gaat duren.

Mijn favoriete deel van dit verhaal is echter wat er vervolgens gebeurt: niets. De Israëlieten lopen door, Mosjé blijft aan als hun leider, en God blijft met hen. Uiteindelijk is deze vreselijke episode slechts een deukje in hun relatie.

Vergankelijkheid is evenzeer droevig als bevrijdend. De dingen waar ik van houd zijn niet voor eeuwig, maar de dingen waar ik gek van word, die mijn hart breken, of die alleen maar domweg pijn doen, zijn ook niet voor eeuwig. Dat is waar tijdens het ouderschap en in het leven. Jezelf herinneren aan de vergankelijkheid kan je door sommige van de moeilijkste

momenten van het ouderschap helpen... en door wat er komt in de periode daarna. Omdat zelfs die momenten dat we het ouderschap het slechtste invullen niet voor eeuwig zijn. Ongeacht hoe beroerd het gaat, we kunnen altijd excuses aanbieden. We krijgen altijd een nieuwe kans om met onze kleintjes wakker te worden en opnieuw te beginnen...

Tot ze, op een dag, allemaal volwassen en vertrokken zijn en wij die persoon op straat zijn die tot een vreemde met een pas geboren baby zegt: „Het gaat zo snel!”